

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

18 december 2014

WETSVOORSTEL

**betreffende de bevoegdheid om de
invrijheidstelling van veroordeelden te
bevelen**

(ingediend door de heer Jan Penris,
mevrouw Barbara Pas
en de heer Filip Dewinter)

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

18 décembre 2014

PROPOSITION DE LOI

**relative à la compétence d'ordonner
la mise en liberté de
personnes condamnées**

(déposée par M. Jan Penris,
Mme Barbara Pas
et M. Filip Dewinter)

SAMENVATTING

Dit wetsvoorstel ontnemt aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg de bevoegdheid om de invrijheidstelling van veroordeelden te bevelen.

RÉSUMÉ

Cette proposition de loi vise à enlever au président du tribunal de première instance la compétence d'ordonner la mise en liberté de personnes condamnées.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
cdH	:	centre démocrate Humaniste
VB	:	Vlaams Belang
PTB-GOI	:	Parti du Travail de Belgique – Gauche d'Ouverture
FDF	:	Fédéralistes Démocrates Francophones
PP	:	Parti Populaire

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 54 0000/000: Parlementair document van de 54e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
 QRVA: Schriftelijke Vragen en Antwoorden
 CRIV: Voorlopige versie van het Integraal Verslag
 CRABV: Beknopt Verslag
 CRIV: Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)

PLEN: Plenum
 COM: Commissievergadering
 MOT: Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 54 0000/000: Document parlementaire de la 54e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
 QRVA: Questions et Réponses écrites
 CRIV: Version Provisoire du Compte Rendu intégral
 CRABV: Compte Rendu Analytique
 CRIV: Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)

PLEN: Séance plénière
 COM: Réunion de commission
 MOT: Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen:
 Natieplein 2
 1008 Brussel
 Tel.: 02/ 549 81 60
 Fax: 02/549 82 74
 www.dekamer.be
 e-mail: publicaties@dekamer.be

De publicaties worden uitsluitend gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes:
 Place de la Nation 2
 1008 Bruxelles
 Tél.: 02/ 549 81 60
 Fax: 02/549 82 74
 www.lachambre.be
 courriel: publications@lachambre.be

Les publications sont imprimées exclusivement sur du papier certifié FSC

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het Vlaams Belang heeft met verbijstering kennis genomen van het feit dat Farid Bamouhammad, beter bekend als “Farid le Fou”, na zijn hongerstaking voorlopig werd vrijgelaten en zonder bewaking werd opgenomen in een ziekenhuis.

Het gaat hier voor alle duidelijkheid om een beroeps crimineel die in de loop der jaren een indrukwekkende lijst criminele feiten (diefstallen, gewelddadige overvallen, moordpoging, doodslag, moord, gijzeling...) bij elkaar harkte en reeds herhaaldelijk pogingen heeft ondernomen om uit de gevangenis te ontsnappen. Gelet op het “palmares” van een van de gevaarlijkste criminelen van het land maakt de verklaring dat hij weliswaar niet door agenten wordt bewaakt, maar wel door een van zijn advocaten, dan ook bijzonder weinig indruk.

Het is uiteraard mogelijk dat criminelen moeten worden opgenomen in het ziekenhuis, maar voor het Vlaams Belang kan dat enkel onder strenge bewaking.

Met de beslissing die dienaangaande werd genomen, wordt aan de criminele collega's van Farid le Fou echter de boodschap gegeven dat een hongerstaking voortaan gelijk staat met het winnen van de kanskaart “Verlaat de gevangenis zonder te betalen” en etaleert België zich andermaal als paradijs voor gangsters en criminelen van allerlei slag.

In de pers kon men lezen, op 1 december 2014:

“Farid Bamouhammad, beter bekend als Farid Le Fou, ligt zonder bewaking in een burgerziekenhuis in Luik. Dat meldt de VRT. Bamouhammad is al 55 dagen in hongerstaking. Een rechter in Luik liet hem gisteren vrij om medische redenen.

Nu Le Fou is vrijgelaten, kan hij in principe gaan en staan waar hij wil.

Volgens de VRT krijgt Bamouhammad geen politiebewaking. Zijn advocaat Marc Nève bevestigt dat. Hij benadrukt dat Le Fou wel bewaakt wordt door een van zijn advocaten.

Le Fou zit sinds midden de jaren tachtig achter de tralies voor onder meer doodslag. Door zijn moeilijke gedrag werd hij meer dan 100 keer naar een andere gevangenis gebracht. Hij ondernam tientallen pogingen om te ontsnappen.

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le Vlaams Belang a appris avec consternation qu'à la suite de sa grève de la faim, Farid Bamouhammad, mieux connu sous le nom de “Farid le Fou”, a été mis en liberté provisoire et hospitalisé sans faire l'objet d'une surveillance.

Il s'agit là clairement d'un grand criminel qui, au fil des années, a commis une liste impressionnante de faits criminels (vols, agressions violentes, tentative de meurtre, homicide, meurtre, prise d'otage, etc.) et a tenté à de multiples reprises de s'échapper de la prison. Vu le “palmarès” d'un des plus dangereux criminels du pays, l'explication selon laquelle sa surveillance n'est pas assurée par des agents mais par un de ses avocats, n'est dès lors vraiment pas convaincante.

Des criminels doivent certes pouvoir être hospitalisés, mais pour le Vlaams Belang cette hospitalisation ne peut intervenir que sous une étroite surveillance.

En prenant cette décision, on envoie toutefois aux collègues criminels de Farid le Fou le message que faire la grève de la faim équivaut désormais à tirer la carte chance “Sortez de prison sans payer”, la Belgique s'affichant une nouvelle fois comme le paradis des gangsters et criminels de tout poil.

On pouvait lire dans la presse du 1er décembre 2004:

“Farid Bamouhammad, mieux connu sous le nom de Farid Le Fou, est hospitalisé sans surveillance dans un établissement civil à Liège. C'est ce que rapporte la VRT. Cela fait déjà 55 jours que Bamouhammad a entamé une grève de la faim. Un juge liégeois l'a libéré, hier, pour raisons médicales.

À présent libre, Farid Le Fou peut en principe aller où bon lui semble.

Selon la VRT, Bamouhammad ne fait pas l'objet d'une surveillance policière, ce que confirme son avocat Marc Nève. Celui-ci précise que Farid Le Fou est surveillé par l'un de ses avocats.

Farid Le Fou est emprisonné depuis le milieu des années quatre-vingt, notamment pour meurtre. Son comportement difficile lui a valu d'être transféré plus de cent fois d'un établissement pénitentiaire à l'autre. Il a entrepris des dizaines de tentatives d'évasion.

De minister van Justitie Geens heeft vandaag derdenverzet aangetekend. Wanneer dat wordt behandeld, is niet bekend. “Het Europees Hof in Straatsburg verplichtte niet om Farid Bamouhammad over te brengen naar een ziekenhuis zonder bewaking. Dat heeft de Luikse rechter via eenzijdig verzoekschrift beslist om een voorlopige invrijheidsstelling zonder de bewaking te bevelen”. Het Hof beveelt ook aan Farid Bamouhammad om zijn hongerstaking te stoppen, preciseert een woordvoester van minister Geens.

Europees Hof sprak zich bij spoed uit over gezondheid

De verdediging diende woensdag een spoedverzoek in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Vrijdag verplichtte dit hof België om alle noodzakelijke maatregelen te nemen om een behandeling te verzekeren conform aan de Europese conventie voor de mensenrechten, inbegrepen een mogelijke overbrenging naar een burgerlijk ziekenhuis.”¹

Er werd ook gemeld:

“minister van Justitie Koen Geens (CD&V) had weinig keuze. De rechter in kort geding legde de Belgische staat zondag een dwangsom op van 25 000 euro per dag dat Farid Bamouhammad (47) zich niet als een vrij man mocht laten verzorgen in een ziekenhuis naar keuze. Sindsdien ligt de beruchtste gevangene van ons land — die eigenlijk nog een celstraf tot 2026 moet uitzitten — in het Sint-Pieterziekenhuis in de Brusselse Marollen. Zonder politiebewaking. Want, zo zeggen verschillende hooggeplaatste bronnen, “Bamouhammad is door de rechter in Luik tot een vrij man verklaard en mag in principe gaan en staan waar hij wil. We kunnen gewoon geen agenten aan zijn ziekbed plaatsen.”²

Een onhandelbare gevangene wordt vrijgelaten om medische redenen na een procedure op eenzijdig verzoekschrift, waarbij de Belgische Staat dus niet wordt gehoord. Er wordt een dwangsom opgelegd van 25 000 euro per dag. Hierdoor wordt de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten omzeild. De voorlopige invrijheidstelling om medische redenen zal een bevoegdheid zijn van de strafuitvoeringsrechter. Er moet een welbepaalde procedure

Ce jour, le ministre de la Justice, Koen Geens, a formé tierce opposition. On ignore quand celle-ci sera traitée. “La Cour européenne de Strasbourg n’a pas imposé le transfert de Farid Bamouhammad dans un hôpital sans surveillance. C’est le juge liégeois qui a décidé, par requête unilatérale, d’ordonner une libération provisoire sans surveillance”. Selon, la porte-parole du ministre Geens, la Cour ordonne également à Farid Bamouhammad de mettre un terme à sa grève de la faim.

La Cour européenne a statué dans l’urgence sur la santé

Mercredi, la défense a introduit une requête urgente auprès de la Cour européenne des droits de l’homme. Vendredi, cette Cour a contraint la Belgique à prendre toutes les mesures nécessaires afin d’assurer un traitement conforme à la Convention européenne des droits de l’homme, y compris un éventuel transfert vers un hôpital civil.”¹ (traduction)

Il a également été précisé que:

“Le ministre de la Justice, Koen Geens (CD&V), n’avait guère le choix. Dimanche, le juge des référés a infligé à l’État belge une astreinte de 25 000 euros par jour d’impossibilité pour Farid Bamouhammad (47 ans) de se faire soigner en tant qu’homme libre dans l’hôpital de son choix. Depuis, le prisonnier le plus célèbre de notre pays — qui doit en fait purger une peine d’emprisonnement jusqu’en 2026 — a été admis à l’hôpital Saint-Pierre de Bruxelles, dans le quartier des Marolles. Sans surveillance policière car, selon différentes sources haut placées, “Bamouhammad a été déclaré libre par le juge liégeois et peut en principe aller où bon lui semble. Il est tout simplement impossible de poster des agents à son chevet.” (traduction)²

Un détenu ingérable est libéré pour raisons médicales à l’issue d’une procédure sur requête unilatérale, dans le cadre de laquelle l’État belge n’est donc pas entendu. Une astreinte de 25 000 euros par jour est infligée. La loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d’exécution de la peine est ainsi contournée. La libération provisoire pour raisons médicales relèvera des compétences du juge de l’application des peines. Une procédure déterminée devra être suivie (articles 72

¹ <http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2137618/2014/12/01/Farid-le-Fou-kan-gaan-en-staan-waar-hij-wil.dhtml>

² <http://www.hln.be/hln/nl/4833/Gevangenissen/article/detail/2138450/2014/12/02/Le-Fou-klaagt-steen-en-been-omdat-hij-niet-mag-roken.dhtml>

¹ <http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2137618/2014/12/01/Farid-le-Fou-kan-gaan-en-staan-waar-hij-wil.dhtml>

² <http://www.hln.be/hln/nl/4833/Gevangenissen/article/detail/2138450/2014/12/02/Le-Fou-klaagt-steen-en-been-omdat-hij-niet-mag-roken.dhtml>

gevolgd worden (artikelen 72 en volgende van de wet van 17 mei 2006). Deze procedure biedt waarborgen die de procedure op eenzijdig verzoekschrift niet biedt.

*
* *

De wetgever heeft zich, tijdens de vorige legislatuur, reeds uitgesproken tegen het kortgeding in penitentiare aangelegenheden. Dat is gebeurd bij artikel 9 van de wet van 17 maart 2013 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek en van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

Dat artikel 9 luidt als volgt:

“Art. 9. In artikel 31 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 27 december 2006, wordt § 5 opgeheven.”

De opgeheven bepaling luidde als volgt:

“§ 5. Indien het advies van de directeur niet wordt meegedeeld binnen de in de artikelen 29, § 3 en 30, § 2, voorziene termijn kan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg op schriftelijk verzoek van de veroordeelde, de minister op straffe van een dwangsom veroordelen tot het uitbrengen van zijn advies, via de directeur, binnen de termijn voorzien door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg en om aan de veroordeelde een afschrift van dit advies ter kennis te brengen.

De voorzitter doet uitspraak na de veroordeelde en de minister of zijn gemachtigde te hebben gehoord, op advies van het openbaar ministerie, binnen vijf dagen na ontvangst van het verzoek.

Tegen deze beslissing staat geen enkel rechtsmiddel open.”

De Raad van State schreef in zijn advies bij het voorontwerp van wet:

“Artikel 8 van het voorontwerp van wet beoogt artikel 31, § 5, van de wet van 17 mei 2006 op te heffen. Deze opheffing impliceert dat, alhoewel de strikte termijnregeling voor het uitbrengen van de adviezen door de directeur behouden blijft, de rechtshandhaving ervan wordt afgebouwd. Indien de directeur de in de wet bepaalde termijn voor het uitbrengen van zijn advies niet naleeft, zal de gedetineerde daartegen geen verhaal hebben” (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53 2603/001, p. 40).

et suivants de la loi du 17 mai 2006). Cette procédure offre des garanties que n’offre pas la procédure sur requête unilatérale.

*
* *

Au cours de la législature précédente, le législateur s’est déjà prononcé contre le référé en matière pénitentiaire. Et ce, par la voie de l’article 9 de la loi du 17 mars 2013 modifiant le Code judiciaire et la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités de la peine.

Cet article 9 est rédigé comme suit:

“Art. 9. Dans l’article 31 de la même loi, modifié par la loi du 27 décembre 2006, le paragraphe 5 est abrogé.”

La disposition abrogée était rédigée comme suit:

“§ 5. Si l’avis du directeur n’est pas communiqué dans le délai prévu aux articles 29, § 3 et 30, § 2, le président du tribunal de première instance peut, à la demande écrite du condamné, condamner le ministre sous peine d’astreinte à émettre son avis, par l’intermédiaire du directeur dans le délai prévu par le président du tribunal de première instance et à communiquer au condamné une copie de cet avis.

Le président statue après avoir entendu le condamné et le ministre ou son délégué, sur avis du ministère public, dans les cinq jours de la réception de la demande.

Cette décision n’est susceptible d’aucun recours.”

Le Conseil d’État a écrit ce qui suit dans son avis sur l’avant-projet de loi:

“L’article 8 de l’avant-projet vise à abroger l’article 31, § 5, de la loi du 17 mai 2006. Cette abrogation implique que si le délai strict imparti au directeur pour rendre les avis est maintenu, le respect de ce délai n’est plus assuré. Si le directeur ne respecte pas le délai prévu par la loi pour rendre son avis, le détenu ne disposera d’aucun recours à cet égard.” (DOC Chambre, 2012-2013, DOC 53 2603/001, p. 40).

In de memorie van toelichting stelde de minister van Justitie ook:

“Dit artikel beoogt de opheffing van de § 5 van het artikel 31 dat voorziet in een proceduremogelijkheid voor de veroordeelde voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg indien de directeur zijn advies niet binnen de gestelde termijn zou uitbrengen teneinde de minister op straffe van een dwangsom te laten veroordelen om via de directeur het advies te laten uitbrengen.

In de praktijk moet worden vastgesteld dat sinds de inwerkingtreding van de wet, deze bepaling zelden toegepast is geweest. Dit geeft aan dat de adviezen steeds binnen de gestelde termijn en dus tijdig worden afgeleverd. Dergelijke procedure is trouwens ook niet voorzien voor laattijdige adviezen van het openbaar ministerie.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg niet de meest geschikte procedure is om in te grijpen indien zeer uitzonderlijk toch een laattijdig advies zou worden afgeleverd. Dit is een probleem van interne organisatie dat ingeval van niet naleving van termijnen intern kan en zal worden aangepakt.

Hoewel de Raad van State zich niet kan vinden in de opheffing van deze paragraaf omwille van waarborgen inzake rechtshandhaving die deze zou bieden, behoudt de Regering de opheffing ervan en wel omwille van de volgende redenen.

Het opzet van deze regering is te streven, doorheen de hele strafprocedurele keten, naar procedurele vereenvoudiging. *Bovendien moet worden vastgesteld dat de burgerlijke rechter niet het best geplaatst is om tussen te komen in deze specifieke materie.*

De regering meent dat het mogelijk is om aan de bezorgdheid van de Raad van State tegemoet te komen zonder deze procedure opnieuw te moeten voeren. Immers, zowel in het Gerechtelijk Wetboek als in het Wetboek van strafvordering als in bijzondere strafwetten zijn tal van voorbeelden van termijnen of adviesverplichtingen te vinden waarvan de niet eerbiediging niet gesanctioneerd wordt of er minstens geen specifieke verhaalsmogelijkheid is voorzien” (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53 2603/001, en DOC 53 2604, p. 21-22).

De indieners zijn ervan overtuigd dat een gedetineerde alleen kan worden vrijgelaten in de gevallen en met inachtneming van de procedures gesteld in de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam

La ministre de la Justice avait quant à elle également indiqué dans l'exposé des motifs:

“Cet article vise la suppression du paragraphe 5 de l'article 31 qui prévoit pour le condamné une possibilité de procédure devant le président du tribunal de première instance si le directeur ne rend pas son avis dans le délai prévu afin de faire condamner le ministre sous peine d'astreinte à émettre son avis par l'intermédiaire du directeur.

Il convient d'observer que dans la pratique, depuis l'entrée en vigueur de la loi, cette disposition a rarement été appliquée. Cela montre que les avis sont toujours rendus dans les délais prévus et donc à temps. Une telle procédure n'est d'ailleurs pas prévue pour les avis tardifs du ministère public.

Enfin, il convient d'observer que la procédure devant le président du tribunal de première instance n'est pas la procédure la plus appropriée pour intervenir dans l'hypothèse où, à titre tout à fait exceptionnel, un avis serait malgré tout rendu tardivement. Il s'agit d'un problème d'organisation interne qui pourra et sera abordé en interne en cas de non-respect des délais.

Bien que le Conseil d'État ne puisse souscrire à l'abrogation de ce paragraphe en raison des garanties en matière de maintien du droit qu'elle offrirait, le gouvernement maintient cette abrogation pour les raisons suivantes.

L'objectif de ce gouvernement est de simplifier la procédure à travers toute la chaîne de procédure pénale. *En outre, il convient de constater que le juge civil n'est pas le mieux placé pour intervenir dans cette matière spécifique.*

Le gouvernement estime qu'il est possible de répondre à la préoccupation du Conseil d'État sans devoir mener à nouveau cette procédure. En effet, on retrouve, tant dans le Code judiciaire que dans le Code d'Instruction criminelle et dans des lois pénales spéciales, de nombreux exemples de délais ou d'obligations d'avis dont le non-respect n'est pas sanctionné ou à tout le moins pour lequel aucune voie de recours spécifique n'est prévue.” (DOC Chambre, 2012-2013, DOC 53 2603/001, et DOC 53 2604, p. 21-22).

Nous sommes convaincus qu'un détenu ne peut être libéré que dans les cas et conformément aux procédures prévus par la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de

van de strafuitvoeringsmodaliteiten. Daar hebben het openbaar ministerie en de slachtoffers hun zeg. Dat is niet het geval voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de burgerlijke rechter niet het best geplaatst is om tussen te komen in deze specifieke materie.

*
* *

Dit wetsvoorstel vult artikel 584, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek aan als volgt: “, behoudens het bepaalde in artikel 1/1 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.”

Verder wordt in de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten een nieuw artikel 1/1 ingevoegd, luidend:

“Art. 1/1. Een veroordeelde kan, behalve wanneer amnestie of genade wordt verleend, niet in vrijheid worden gesteld dan bij toepassing van de bepalingen van deze wet. Hij kan inzonderheid niet in vrijheid worden gesteld bij toepassing van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek.”

Deze bepaling zal niet de enige zijn die het kort geding uitsluit. Er kan bijvoorbeeld verwezen worden naar artikel 63, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: “De administratieve beslissingen genomen met toepassing van de artikelen 3, 7, 11, 19, van titel II, hoofdstuk II, artikelen 74/11 en 74/14 van titel III *quater* zijn niet vatbaar voor een vordering in kort geding op grond van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek.”

la peine, dans le cadre de laquelle le ministère public et les victimes ont leur mot à dire, ce qui n'est pas le cas de la procédure organisée devant le président du tribunal de première instance.

Force est en outre de constater que le juge civil n'est pas le mieux placé pour intervenir dans cette matière spécifique.

*
* *

La présente proposition de loi complète l'article 584, alinéa 1er, du Code judiciaire, par ce qui suit: “hormis ce qui est prévu à l'article 1er/1 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine.”

Ensuite, elle insère, dans la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, un nouvel article 1er/1 rédigé comme suit:

“Article 1er/1. Sauf en cas d'amnistie ou de grâce, aucun condamné ne peut être libéré autrement qu'en application des dispositions de la présente loi. Aucune libération ne peut avoir lieu, en particulier, en application de l'article 584 du Code judiciaire.”

Cette disposition ne sera pas la seule à exclure le référé. Il peut par exemple être renvoyé à l'article 63, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers: “Les décisions administratives prises en application des articles 3, 7, 11, 19, du titre II, chapitre II, les articles 74/11 et 74/14 du titre III *quater* ne sont pas susceptibles d'une demande en référé sur la base de l'article 584 du Code judiciaire.”

Wij maken niet iedere tussenkomst van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg ten behoeve van een gedetineerde die dringende medische zorgen nodig heeft in de toekomst onmogelijk. De voorzitter kan deze gedetineerde niet zonder meer (zonder bewaking) in vrijheid stellen, zoals gebeurd is met “Farid Le Fou”. Maar de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg blijft de mogelijkheid behouden om de overbrenging van een gedetineerde, onder voortdurende bewaking, naar een burgerziekenhuis te bevelen. Wij zijn dus zeker niet hardvochtig ten opzichte van zieke gedetineerden.

Jan PENRIS (VB)
Barbara PAS (VB)
Filip DEWINTER (VB)

Nous ne prévoyons pas de rendre impossible, à l'avenir, toute intervention du président du tribunal de première instance en faveur d'un détenu qui requiert des soins médicaux urgents. Simplement, le président ne pourra plus, comme cela a été le cas avec “Farid le fou”, ordonner purement et simplement la mise en liberté d'un détenu (sans surveillance). Mais le président du tribunal de première instance aura toujours la possibilité d'ordonner le transfert, sous surveillance constante, d'un détenu vers un hôpital civil. Nous sommes donc absolument pas indifférents au sort des détenus malades.

WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Artikel 584, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek wordt aangevuld als volgt: “, behoudens het bepaalde in artikel 1/1 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.”

Art. 3

Het opschrift van titel I van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten wordt vervangen als volgt:

“Algemene bepalingen”.

Art. 4

In titel I van dezelfde wet wordt een artikel 1/1 ingevoegd, luidend:

“Art. 1/1. Een veroordeelde kan, behalve wanneer amnestie of genade wordt verleend, niet in vrijheid worden gesteld dan bij toepassing van de bepalingen van deze wet. Hij kan inzonderheid niet in vrijheid worden gesteld bij toepassing van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek.”

2 december 2014

Jan PENRIS (VB)
Barbara PAS (VB)
Filip DEWINTER (VB)

PROPOSITION DE LOI**Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

L'article 584, alinéa 1er, du Code judiciaire est complété par les mots “hormis ce qui est prévu à l'article 1er/1 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine”.

Art. 3

L'intitulé du Titre Ier de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine est remplacé par ce qui suit:

“Dispositions générales”.

Art. 4

Dans le titre Ier de la même loi, il est inséré un article 1er/1 rédigé comme suit:

“Article 1er/1. Sauf en cas d'amnistie ou de grâce, aucun condamné ne peut être libéré autrement qu'en application des dispositions de la présente loi. Aucune libération ne peut avoir lieu, en particulier, en application de l'article 584 du Code judiciaire.”

2 décembre 2014